Hồi thứ hai mươi lăm
Tôn Long ra oai bắt Nguyên Võ
Tôn Hổ đấu sức đánh Thần Võ

Khi Nguyên soái truyền lệnh dồn binh lại rồi, tức thì sửa soạn thương giáp vừa muốn lên ngựa, Tôn Long khi ấy thưa với cha mình rằng:

– Sá chi loài tiểu khấu, mà nghiêm phụ phải chịu nhọc nhằn, xin để cho con hiến đầu công, xin phụ thân nhậm lời hạ lệnh.

Tôn Nguyên soái nói:

– Con đã quyết chí, cha cũng bằng lòng, nếu ra giao phong thì con phải cho cẩn thận, trận đầu mà sơ thất, ắt chẳng phải điềm lành, con khá tua phấn chí bình sinh, mới rạng danh hào kiệt.

Tôn Long cúi đầu vâng lệnh, liền nai nịt hẳn hoi, cầm thương lên ngựalướt tới trận dồ. Tướng lâu la xem thấy có một viên thiếu niên ra trận, bèn hét lớn và nói rằng:

– Thàng nhỏ mà lớn mật, dám đem thịt nạp miệng hùm, hãy xưng tên họ ngươi, cho biết tài sức mổ.

Tôn Long vừa cười vừa nói rằng:

– Vậy chớ ngươi ở đây không hay nghe nói danh ta sao? Dòng Tôn Võ vang danh thiên hạ, phụ thân ta là Phò mã Yên vương, Tiên phong ấy Tôn Long là tao đấy. Còn ngươi tên họ gì? Hãy nói cho ta biết?

Tướng lâu la đáp lại:

– Nhĩ Long sơn tụ nghĩa, Cao Nguyên Võ là ta.

Tôn Long nói:

– Vậy thì ngươi mau xuống ngựa đầu hàng, cho khỏi nhọc công ta ra sức.

Nguyên Võ nghe nói cười ngất và lại nói rằng:

– Thằng nhỏ! Mày điên sao vậy?Mày hãy coi cây Tuyên Hoa Phủ của tao đây.

Nói rồi vung búa tới chém nhầu, Tôn Long cũng đưa thương ra đỡ; một thương một búa, cũng như con cọp giỡn với rồng, đánh thôi bụi cát bay lấp rừng, tiếng quân ó, reo vang dậy núi; đánh được năm mươi hiệp dư, Nguyên Võ liệu bề cự không lại, vừa muốn

quày ngựa thối binh, không dè Tôn Long lanh mắt dừng thương, nhảy qua bắt sống Nguyên Võ trên lưng ngựa mà trói lại.

Quân lâu la xem thấy bốn phía vỡ tan, bị binh Yên chận đường đánh thóc la rền núi. Khi tan trận rồi, vợ chồng Tôn Nguyên soái ra ngồi nơi trướng đợi tin.

Kế giây lâu Tôn Long dẫn Cao Nguyên Võ quỳ lạy dưới trướng, xin nạp đầu công, vợ chồng Tôn Nguyên soái cả mừng! Bèn sai quân lấy rượu thưởng tài con ba chén. Công chúa khi ấy xem tướng mạo Nguyên Võ, hình dung tuấn tú, diện mạo khôi ngôi bèn khiến quân dẫn Nguyên Võ vào hậu dinh giam lại, Tôn Tháo thấy vậy lấy làm lạ, mới hỏi vợ mình rằng:

– Chẳng hay phu nhân sai giam tướng giặc làm chi, sao không khiến chém?

Công chúa thưa:

– Vả chăng ta tính đi rửa hờn bên Tề quốc, mà tướng sĩ mình chẳng có bao nhiêu người tài bộ, nên ý thiếp muốn để tướng ấy dụ nó đầu hàng, thì ta được thêm nha thêm trảo.

Tôn Nguyên soái nghe vợ nói phải, thì khen rằng:

– Phu nhân thật cao kiến, ý Bổn soái chẳng dám bì.

Chuyện vãn xong rồi, liền bày tiệc ra ăn uống và đãi đằng quân sĩ.

Nói về chủ tướng lâu la ở núi Nhĩ Long sơn tên là Cao Khôi, nhân rảnh việc, ngày ấy cho con xuống núi săn bắn chơi, đã hơn nửa ngày không thấy trở lại, bèn bước ra chốn Tụ Nghĩa Đường, ngồi trông đợi.

Giây lâu bỗng thấy có một tốp lâu la ở dưới núi chạy ào lên nói rằng:

– Không xong rồi Đại lão gia ôi! Họa lớn đã tới.

Cao Khôi nghe báo sửng sốt không biết việc gì, bèn hỏi rằng:

– Chuyện goì là họa lớn, hãy nói mau nghe thử.

Bọn lâu la vừa thở vừa thưa rằng:

– Khi nãy Đại đại vương xuống núi, gặp một tướng thanh niên mình mặc bạch giáp bạch bào, cưỡi con bạch mã, tay mặt cầm cây lê hoa thương, tay trái đeo roiHổ vị. Đại vương lại khi nó là con nít, nên đánh với nó mà chẳng đề phòng, không dè thằng nhỏ ấy thật giỏi quá, thương múa như bay roi vung tựa chớp, nó đánh nhầu với Đại đại vương hơn mấy mươi hiệp, thình lình nó dừng thương lại nhảy a qua bắt sống Đại đại vương nơi lưng ngựa về dinh. Còn bọn tôi, thì trong ba phần bị chết hết một, xin Lão đại vương toan liệu.

Cao Khôi nghe báo, tai vang dường như pháo nổ, mặt đỏ tựa lửa hừng, bèn nói lớn rằng:

– Ta quyết xuống núi ăn cho được thịt thằng nhỏ bạch bào, mà trả thù cho con ta mới vừa dạ.

Nói chưa dứt lời, người con thứ hai là Thần Võ bước lại thưa rằng:

– Xin gia gia chớ có ra sức nhọc thân, để cho con đề binh xuống núi báo cừu cho huynh trưởng.

Nói rồi dốc quân phát ba tiếng pháo, kéo bọn lâu la xuống núi thẳng tới dinh Yên kêu lớn và nói rằng:

– Bớ Nguyên soái Yên, mau đưa thằng tướng nhỏ bạch giáp bạch khôi đó ra dây, thì vạn sự giai hữu, bằng không chớ trách ta vô đạo.

Quân kỳ bài nghe kêu nói, bèn vào thông báo cho Tôn Nguyên soái hay. Tôn Tháo khi rõ được việc ấy, liền ra lệnh kích cổ nhóm chúng tướng lại thương nghị. Tôn Tháo đương khi bàn soạn với chư tướng, xảy dưới trướng có một vị thanh niên, mình mặt hồng bào giáp, bước tới thưa rằng:

– Tiểu tử xin lãnh mệnh ra binh, phụ thân rộng lòng hạ lệnh.

Tôn Nguyên soái xem lại là con mình, tên Hổ, Tôn Tháo bèn nói:

– Nếu con muốn xuất trận, thì cha cho, nhưng phải cẩn thận, chớ nên khinh giặc mà lầm mưu giặc:

– Tôn Hổ dạ dạ vâng mệnh lui ra, cầm thương lên ngựa phát pháo khai dinh, còn ngoài trại thì Cao Thần Võ cùng lâu la đương đợi. Khi Tôn Hổ kéo binh ra hưỡn đãi. Thần Võ ở xa xem thấy một viên tiểu tướng đầu đội mão Tử kim quan, vai mang gươm Long Hổ Kim và có ý khen thầm, bèn kêu lớn nói rằng:

– Bớ thằng nhỏ kia! Ngươi đi đâu đó? Có Nhị vị đại vương đứng đợi đây.

Tôn Hổ nghe kêu ngước mặt lên xem thấy một viên đại tướng, mình mặc huỳnh giáp, đầu đội mão sư tử, tay cầm một cây cương đao, ước được vài mươi cân, cưỡi con ngựa hồng trước cờ đề ba chữ “Thần Võ quán”. Tôn Hổ xem rồi nghe kêu rằng:

– Tặc tử! Mi hãy rửa tai mà nghe ta nói. Ta dấy binh xuống đâychẳng qua là quyết chí báo cừu cho huynh trưởng, ngươi mau trở vào bảo thả anh ta ra thì thôi, bằng không, ngươi hãy coi cây đao của ta đây lợi hại thế nào thì biết.

Tôn Hổ đáp:

– Người mà bắt anh ngươi đó, vẫn thật là anh ta, nay ta muốn địch với ngươi thì ta cũng quyết bắt cho được ngươi như anh ta vậy.

Nói rồi vung thương đánh nhầu với nhau hơn sáu bảy chục hiệp, mà chưa phân thắng bại. Kế đó Thần Võ loạn binh bèn chém bậy một đao, quất ngựa chạy mù như gió. Tôn Hổ cũng giục ngựa rượt theo, hai ngựa gần kề cách chừng một vài bước[7]. Không dè Tôn Hổ lanh mắt, vung thương gạt đao ra, liền rút roi thần tiên, đánh ngang hông.

[7] Ấy là kế của Thần Võ trá bại mà dụ Tôn Hổ rượt theo, để dùng hồi đao khảm hạ.

Thần Võ thổ huyết nằm ôm đầu ngựa mà chạy. Quân lâu la thấy bốn phía vỡ ta, đều nhắm rừng chạy miết. Trong dinh Yên thấy đạo binh mình đại thắng, bèn gióng chiêng thu quân. Tôn Hổ nghe lệnh, quay ngựa kéo binh về, vào thẳng viên môn thuật việc ra trận. Vợ chồng Phò mã mừng rỡ vô hồi!

Đoạn này Cao Khôi còn ngồi nơi Tụ Nghĩa thính đợi tin. Xảy có quân lâu la chạy về báo rằng:

– Lão Đại vương ôi! Nhị Đại vương đã bị đánh rượt vào rừng, không biết kiết hung lẽ nào, nên tôi phải về đây thông báo.

Cao Khôi nghe báo cả kinh, kế thấy bọn lâu la khiêng Cao Thần Võ về tới. Cao Khôi lật đật chạy ra xem, thì thấy con mình, mặt trắng tựa bôi vôi, môi xanh như lá chuối. Cao Khôi khiến khiêng vào hậu dinh kêu hồi lâu mới tỉnh dậy. Thần Võ khi vừa mới mở mắt, xem thấy có Cao Khôi đứng một bên bèn nói rằng:

– Phụ thân ôi! Xin hãy nhóm chúng tướng lại lo mưu kế mà cự địch mới xong.

Cao Khôi gật đầu, rồi tức thì trở ra Tụ Nghĩa Đường truyền lệnh cho lâu la đánh ba hồi trống. Khi trống vừa dứt tiếng, có chư tướng và bọn cháu của Cao Khôi mười hai người dắt nhau ra rần rộ chạy tới hỏi rằng:

– Chẳng hay bá phụ bữa nay đòi mấy anh em cháu tới có việc chi sai khiến?

Cao Khôi khi ấy khóc mếu máo và nói rằng:

– Số là mấy cháu chưa rõ, để bác nói lại cho mà nghe, vì ngày hôm nay có Phò mã nước Yên, đem thập vạn hùng binh đi phạt Tề, đại binh ấy đi ngang qua đây, anh cháu là Nguyên Võ ra chận đường đòi tiền mãi lộ, không dè bị một thằng tướng mặc bạch giáp bạch khôi, đánh bắt được dẫn ngay về trại, kế anh thứ hai của mấy cháu thấy vậy đồng lòng muốn trả thù cho anh, bèn dẫn lâu la xuống núi. Lại bị một tướng hồng mãng hồng bào, thích thương rất lợi hại, bây giờ còn nằm ở hậu dinh, nên bác phải gióng hồi trống mời mười hai hiền diệt tới thương nghị.

Mười hai vị Thái tuế nghe rõ đầu đuôi liền nổi giận, bèn thưa rằng:

– Xin bá phụ an tâm, để viếc ấy mặc anh em tôi toan liệu.

Nói rồi ai đều về dinh nấy, đội khôi, mang giáp, lên ngựa cầm thương dẫn ba ngàn nhân mã thẳng xuống dinh Yên khiêu chiến. Thám mã Yên rõ được tin ấy, bèn bay ngựa về thông báo cho các dinh, canh giữ ân cần, nghiêm ngặt. Kế đó Phò mã khiến đắp một tướng đài, cho cao lớn, để xem thế giặc. Chúng tướng vâng lệnh, chẳng bao lâu làm xong tướng đài cao vọi. Vợ chồng Tôn phò mã liền dắt hai con đồng lên xem cuộc thể.